

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Noi mimat

Molts lectors d'aquest comentari setmanal, aprofitant l'estiu, potser són fora de la seva ciutat o de la seva parròquia i no podran llegir aquestes línies. Però potser aquesta absència de lectors habituals sigui ocupada per altres germans, que vénen de fora a visitar, durant uns dies, Barcelona, i aquests nous lectors s'atreviran a agafar aquest senzill full diocesà, mirant de veure què diu l'arquebisbe als seus diocesans. A tots vosaltres, presents ocasionalment en les nostres comunitats, us vull dedicar també aquestes breus línies, escrites amb tot l'afecte de pare i pastor d'aquestes esglésies que pelegrinen a Barcelona. Creients o no, us saludo amb molt de goig i amb tot afecte en el Senyor.

Vaig llegir fa uns dies una història que em va fer pensar molt. La va escriure un germà bisbe de Canadà (Jean Guy Hamelin, *Le silence m'a dit.*, Edit. Anne Sigier, 1993; pàg. 25-27) i li havia passat a ell mateix:

«Anava aquest bisbe —Mons. Jean Guy Hamelin— en tren. Se li acosta un

home jove i li diu: «Puc seure al seu costat? Miri, mossèn, acabo de sortir de la presó i la veritat és que estic una mica perdut. En veure'l, el cor m'ha fet un salt i aquí em té. Em dic R... Potser coneix el meu oncle M...». El bisbe coneixia perfectament el seu oncle.

»I R. va començar a explicar la seva història personal. Tenia 25 anys. Li va explicar com es va enrolar en una *colla d'amiguets* que no feien res més que robar, al principi coses de poca importància, però al final van arribar a fer robatoris importants. Li va explicar com, un dia, tornant de la presó, va rebre un cop emocional molt fort: la seva companya el va treure de casa i el va deixar sol. Li va descriure també l'ambient que va trobar dins de la presó i com hi va aprendre a la perfecció *l'art de robar*. Tot d'una, amb veu baixa i molt trist li va dir: «Mossèn, sóc fill únic. Els meus pares no em van negar mai res. Em van mimar massa. No els desitjo res dolent, però... no ho van fer bé amb mi.»

da temps per a moltes coses, no estaria gens malament que poguéssiu dedicar una mica de temps a reflexionar una mica i veure com eduqueu, o millor, com eduquem els nens, els adolescents, els joves.

Educar no és donar-los tot el que demanen i volen; educar és ajudar-los a treure tots els valors que porten dins, com a éssers humans que són, creats per un Déu que sempre és amor que es dóna; que va fer l'home i la dona *molt bons*, persones que porten l'empremta del Creador, la seva imatge i semblança, plens de dignitat i de bellesa. No hi ha ningú que no porti a dins preciosos tresors humans per treure, per educar. Ajudar-los a treure, a donar forma a aquests valors que ja porten i ensenyar-los a posar-los al servei dels altres, en això consisteix la bella, pacient i imprescindible tasca d'educar. No podem criar éssers tancats, egoistes, que tenen de tot i mai en tenen prou, sinó homes i dones capaços de ser adults, capaços d'oferir i d'acceptar, capaços de valorar els altres i de compartir.

Educar és també, doncs, saber negar-los coses, ensenyar-los a renunciar, a ajornar en el temps la consecució dels seus desitjos, per aprendre a estimar més, a estimar millor. Només així els preparem per ser feliços i per encaixar, amb enteresa, les dificultats de la vida.

Bon descans a tots.

»Set anys després, en una gran ciutat, va morir assassinat un treballador. L'assassí va entrar a robar al taller. Tenia 32 anys i es deia R... El fill únic que el senyor bisbe va trobar al tren.»

Estimats lectors, en aquest temps d'estiu en què el dia és més llarg i que-

ACTUALITAT

Canonització de la Mare Teresa de Calcuta

Les Missioneres de la Caritat us conviden a la celebració de l'eucaristia que el senyor arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, presidirà en acció de gràcies per la canonització de la Mare Teresa de Calcuta, el dilluns 5 de setembre, a les 19 h, a la parròquia de Sant Agustí (pl. de Sant Agustí, 2).

ENTREVISTA

L'adoració

LINO EMILIO DÍEZ VALLADARES

Del 4 al 8 de juliol es va celebrar a Montserrat el XXXVIII Curs d'estiu de Litúrgia, que organitza l'Institut Superior de Litúrgia i el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, i que enguany s'ha centrat en «El culte eucarístic. Celebrar adorant». Un dels ponents, Lino E. Díez, religiós sagramentí, doctor en sagrada escriptura i professor de centres teològics de Madrid i Sevilla, considera encertat «centrar l'atenció en una dimensió absolutament essencial de la litúrgia cristiana: la presència i l'acció de Déu, i com hi responem».

L'adoració, com a actitud fonamental del creient...

Allò que és valuós ens apropa a la santedat, i tot amor apunta a l'adoració com el seu ideal extrem. El qui es considera agnòstic, sense fe, és en realitat un creient en el no-res. L'adoració no només és l'acte més elevat que pot dur a terme un ésser humà, sinó també el més necessari, individualment i col·lectiva, sabent que un objectiu d'adoració equivocat desllueix l'adoració i la seva vida sencera.

L'actual cultura occidental pot resultar una dificultat per a aquesta actitud d'adoració?

Sens dubte, el nostre arrelat secularisme és una dificultat afegida. Però tota l'aspiració humana, i la seva tasca moral, consisteix en el moviment de realització dels valors més alts. Som cridats a la santedat, a estimar-la. L'home és *el cercador de Déu*.

L'adoració pot fomentar en el creient actituds de misericòrdia?

Ha de provocar-les. L'adoració és la manifestació del nostre amor pel Senyor, recordant que «al final dels temps, es permetrà contemplar la carn glorificada de Crist només a qui no s'hagi avergonyit de la carn del seu germà ferit i exclòs» (Benet XVI, *Sacramentum Caritatis*).

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Uns xuts inoblidables

Pati d'una escola, fa entorn de trenta anys. Una colla de vaillets corre darrera una pilota. Juguen a futbol. Un professor religiós, passats ja els quaranta anys, fa uns xuts. Els infants omplen el petit camp d'exclamacions d'aprovació i de joia. Els agrada que el *prof* entri en el joc, que jugui amb ells.

Han passat els anys. Un d'aquells infants, ja adult, està planejant el seu casament. Es planteja amb la parella quin sacerdot presidirà la celebració del sagrament i decideixen que el noi anirà a l'escola i esbrinarà si un dels antics professors religiosos ho pot fer. Només travessar la porta, manifesta el seu interès per localitzar el professor que jugava a futbol amb ell i els seus companys al pati. Aconseguix d'establir-hi contacte i la parella i el religiós, ja jubilat de les tasques docents, es retroben, dies després, per parlar de la cerimònia. El retrobament és càlid i agradable. El noi recorda amb afecte el seu pas per l'escola, els ensenyaments que hi va rebre. Rememoren els xuts al pati i les classes que el religiós impartia; algunes anècdotes viscudes en l'àmbit escolar, els noms i els moments actuals d'alguns companys, la formació rebuda i els valors de l'Evangeli que l'amarava. Parlen de la celebració, del lloc on faran el curset de preparació al matrimoni...

Després de la trobada el vell professor, recordant l'estona compartida amb aquests nuvis, sent una certa nostàlgia de les estones viscudes a l'aula i al pati amb els seus alumnes, de les converses amb els companys de claustre, de les sessions de tutoria amb els estudiants que tenia encomanats i amb els seus pares, de les catequesis de primera comunió... de tantes i tantes situacions i moments.

Dóna gràcies a Déu perquè veu que el temps dedicat no ha estat en va i que no tenia motiu per dubtar-hi. Demana perdó a Déu Pare perquè, en ocasions de desànim, en va dubtar. Confia en la seva misericòrdia. Prega per l'antic alumne i per la seva futura esposa, cridats al matrimoni, comunitat de vida i amor...

La parella de nuvis també recorda la trobada amb afecte: l'acolliment i les paraules de l'antic professor, el seu encoratjament a seguir Jesús en el matrimoni... El noi segueix recordant també els xuts i pensa que, d'alguna manera, Déu convida tothom a *entrar* en el partit de fer present el Regne. I prega perquè ell i la seva promesa no hi faltin!

«Que la pau de Crist regni en els vostres cors [...]. I sigueu agraïts» (Col 3,16).

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Hechos y dichos de la Madre Teresa de Calcuta

Después de haber recibido el Premio Nobel de la Paz en 1979, la Madre Teresa, que el próximo 4 de septiembre será canonizada en Roma, fue entrevistada por la revista católica francesa *La Vie* y habló de su **misión** y la de sus hermanas. Dijo:

—«Nosotras **no** somos **trabajadoras sociales**. Nuestra vocación es **permanecer a Jesús**. **Él** nos **ha escogido** para **sí mismo**. Para **Él solo**. Lo que hacemos por los **más pobres** y **con ellos**, no es nada más que nuestro **amor por Cristo** puesto en **obra** como una **parábola viviente**.»

—«**Oímos** decir que **mimamos** demasiado a los **pobres**. Nadie los **ha mimado** más que **Dios** mismo. Es

una buena cosa que **haya** unas religiosas para **mimar** a los **pobres**. **Ya hay** bastantes en la **Iglesia** para **mimar** a los **ricos**.»

Se le objetó que ella y sus hermanas hacían hincapié en la **caridad más** que en la **justicia**. Ella respondió:

—«Nosotras nos **ocupamos** de una **persona** y luego, si podemos, nos ocupamos de **otra**. Nunca curamos a las **multitudes**. Nuestra **vocación particular** es **amar** a cada **persona** hoy. **Queda** para otros la vocación de **trabajar a plazo más largo**.»

—«El **amor**, la **ternura**, la **compasión**... son la **justicia real**. La **justicia** sin **amor** no es **justicia**. El **amor** sin **justicia** no es **amor**.»

Lectures missa diària i santoral

22. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 1a setmana) [2Te 1,1-5, 11b-12 / Sl 95 / Mt 23,13-22]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions. Sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Dimarts [2Te 2,1-3a.14-17 / Sl 95 / Mt 23,23-26]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú. Sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dimecres [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dijous [1Co 1,1-9 / Sl 144 / Mt 24,42-51]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Carthago). Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes. Sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. □ Divendres [1Co 1,17-25 / Sl 32 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastro, 1873), patrona de la gent gran. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia. Sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dissabte [1Co 1,26-31 / Sl 32 / Mt 25,14-30]. Santa Mònica (Tagaste 331 - Ostia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Sir 3,19-21. 30-31 / Sl 67 / He 12,18-19.22-24a / Lc 14,1.7-14]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i dr. de l'Església. Sant Julià, mr. (s. iv); st. Hermes, mr. (s. ii). Mare de Déu del Far.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

COMENTARI

ORIOI TUÑÍ, SJ

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,18-21)

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meva glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meva glòria, i anunciaran la meva glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites, diu el Senyor.»

Salm responsorial (116)

R. *Aneu, anuncieu l'Evangelí per tot el món.*

Lloeu el Senyor, tots els pobles, / glorifiqueu-lo totes les nacions. R.

El seu amor per nosaltres és immens, / la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,5-7.11-13)

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Escriptura us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix». És per la nostra correcció que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, ¿quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament, en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

✠ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

(Lc 13,22-30)

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.

Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: «Senyor, obriu-nos». Ell us respondrà: «No sé d'on sou». Llavors començareu a dir-li: «Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers». Ell us respondrà: «No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.»

Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents, quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

Lectura del libro de Isaías (Is 66,18-21)

Esto dice el Señor:

«Yo, conociendo sus obras y sus pensamientos, vendré para reunir las naciones de toda lengua; vendrán para ver mi gloria.

Les daré una señal, y de entre ellos enviaré supervivientes a las naciones: a Tarsis, Libia y Lidia (tiradores de arco), Túbal y Grecia, a las costas lejanas que nunca oyeron mi fama ni vieron mi gloria.

Ellos anunciarán mi gloria a las naciones. Y de todas las naciones, como ofrenda al Señor, traerán a todos vuestros hermanos, a caballo y en carros y en literas, en mulos y dromedarios, hasta mi santa montaña de Jerusalén —dice el Señor—, así como los hijos de Israel traen ofrendas, en vasos purificados, al templo del Señor. También de entre ellos escogeré sacerdotes y levitas —dice el Señor.»

Salmo responsorial (116)

R. *Id al mundo entero y proclamad el Evangelio.*

Alabad al Señor todas las naciones, / aclamadlo todos los pueblos. R.

Firme es su misericordia con nosotros, / su fidelidad dura por siempre. R.

Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 12,5-7.11-13)

Hermanos:

Habéis olvidado la exhortación paternal que os dijeron: «Hijo mío, no rechaces la corrección del Señor, ni te desanimas por su reprensión; porque el Señor reprende a los que ama y castiga a sus hijos preferidos». Soportáis la prueba para vuestra corrección, porque Dios os trata como a hijos, pues ¿qué padre no corrige a sus hijos?

Ninguna corrección resulta agradable, en el momento, sino que duele; pero luego produce fruto apacible de justicia a los ejercitados en ella. Por eso, fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes, y caminad por una senda llana: así el pie cojo, no se retuerce, sino que se cura.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas

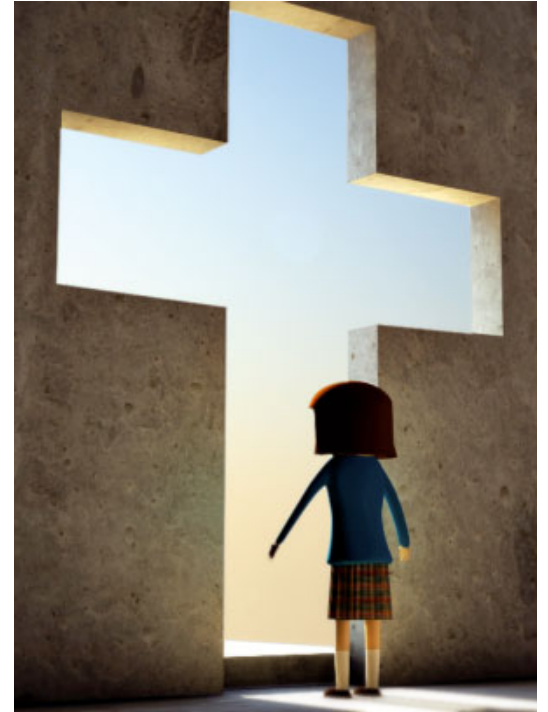
(Lc 13,22-30)

En aquel tiempo, Jesús pasaba por ciudades y aldeas enseñando y se encaminaba hacia Jerusalén. Uno le preguntó: «Señor, ¿son pocos los que se salvan?». Él les dijo: «Esforzaos en entrar por la puerta estrecha, pues os digo que muchos intentarán entrar y no podrán.

Quando el amo de la casa se levante y cierre la puerta, os quedaréis fuera y llamaréis a la puerta diciendo: «Señor, ábrenos»; pero él os dirá: «No sé quiénes sois». Entonces comenzaréis a decir: «Hemos comido y bebido contigo, y tú has enseñado en nuestras plazas». Pero él os dirá: «No sé de dónde sois. Alejaos de mí todos los que obráis la iniquidad.»

Allí será el llanto y el rechinar de dientes, cuando veáis a Abrahán, a Isaac y a Jacob y a todos los profetas en el reino de Dios, pero vosotros os veáis arrojados fuera. Y vendrán de oriente y occidente, del norte y del sur, y se sentarán a la mesa en el reino de Dios. Mirad: hay últimos que serán primeros, y primeros que serán últimos.»

Els darrers són primers i els primers darrers

L'escena de l'evangelí d'avui, com diu la frase inicial, té lloc en ple viatge de Jesús a Jerusalem i recull ensenyaments diversos de Jesús que Mateu té en altres episodis (sobretot en el sermó de la muntanya). Són ensenyaments miscel·lanis, poc elaborats i que reproduïen frases paradoxals o cridaneres de Jesús de la segona font sinòptica (Q). El fil que els enllaça és el que Lluc qualifica com la salvació i que en Mateu es formula com l'entrada al Regne, presentat com un gran banquet. Ambdós són temes messiànics.

La primera exhortació fa referència a l'entrada al Regne com una porta estreta. L'accent d'aquest ensenyament no són les dimensions de la porta sinó més aviat que cal esmerçar energies per poder-hi entrar. Que la salvació (el Regne) sigui un do de Déu no treu que els qui s'hi apuntin no s'hi hagin d'implicar. Malgrat que Lluc no sigui l'evangelí de les bones obres com Mateu, tanmateix té molt present que cal col·laborar amb la invitació a entrar en el convit del Regne. Altrament, quan es tanqui la porta i el banquet comenci, les invocacions «Senyor, obre'ns» no seran suficients de cap manera. Com diu Jesús en el sermó de la plana: «Per què em dieu «Senyor, Senyor» i no feu el que jo dic?» (Lc 6,46; cf. Mt 7,21). Ni tampoc n'hi haurà prou amb dir que estaven familiaritzats amb el Senyor. El rebuig del Senyor a aquesta actitud és palès: «Aparteu-vos de mi tots els qui heu obrat el mal» (Sl 6,9).

Però hi ha més. Els qui han estat exclosos s'adonaran aleshores, de la porta estant, que en el convit, juntament amb Abraham, Isaac, Jacob i els profetes, hi ha molta gent que ve dels quatre punts de l'horitzó i que participa en el banquet, en el Regne de Déu. La conclusió és clara: els qui es queixen d'haver estat exclosos eren membres del poble de Déu, que havien estat cridats al començament i que ara s'han quedat a la porta. Molts dels qui prenen part en el banquet eren d'altres pobles, però ara participen plenament de la salvació. Els darrers són els primers. Lluc és un evangelí obert a tothom.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Del 22 al 26 d'agost. Convivència d'estiu amb preveres joves a La Rioja.

Seminaris

Conèixer el *Libre dels Exercicis* de St. Ignasi. Seminari d'iniciació, en tres períodes: del 28 d'octubre a l'1 de novembre, del 26 al 31 de desembre, i del 7 al 12 d'abril de 2017. Cal assistir a totes les sessions. El seminari s'impartirà en castellà, a la Cova de Sant Ignasi (Camí de la Cova 17, Manresa). Info i matrícula: info@covamanresa.cat, t. 938 720 422.

Pelegrinatges

Pelegrinatge a Geòrgia «La festa de la Túnica Sagrada». Del 7 al 16 d'octubre, el Club+Amics, organitza un pelegrinatge per viure de prop la realitat d'aquest país, amb les celebracions a Mtskhetta. Info: Ruth Travel, t. 934 673 244.

BREUS

«Com una persona de 40 anys»

Sortint al pas d'unes informacions alarmistes sobre la salut del papa Francesc, el portaveu del Vaticà, P. Federico Lombardi, les va desmentir categòricament dient que «el Sant Pare gaudeix d'una bona salut». I segons ha publicat el diari argentí *La Nación*, el mateix Sant Pare, en declaracions a un periodista d'aquest diari, li va dir que el metge, després d'una revisió mèdica, li va fer aquest comentari: «Els resultats són els d'una persona de 40 anys». Tanmateix, una dieta equilibrada li ha permès acabar amb el sobrepès que tenia.

Convivències d'escolans

Del 5 al 8 de juliol, quaranta-tres nois de diverses parròquies de l'arxidiocesi de Barcelona i la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat van participar en les convivències d'escolans que van tenir lloc a la casa El Mogent-Maristes, de Llinars del Vallès, amb seminaristes majors d'aquestes diòcesis fent de monitors. Van ser uns dies intensos i joiosos en els quals els escolans van poder gaudir de pregària, esport, amistat i de contacte proper amb el Senyor, tan propi dels escolans; i tot això emmarcat en l'Any Sant de la Misericòrdia.

Concert a favor de Càritas a Santa Maria del Mar

El passat 5 de juliol, a la basílica de Santa Maria del Mar, es va celebrar el tradicional concert solidari en benefici de Càritas. Aquest any, la música va anar a càrrec de la Orford Millennium Orchestra, formada per alumnes i exalumnes de la famosa universitat anglesa, acompanyada també de l'excel·lència del seu violí solista, el jove En Yuan Khong, i del director de l'orquestra David O'Neill.

El director de Càritas, Salvador Busquets, va donar les gràcies a l'orquestra i al rector de la basílica, Mn. Salvador Pié. Amb els beneficis del concert es construirà un pou a Bolívia que portarà el nom de Teresa Busquets, una dona molt solidària i tia del director de Càritas.

CARTA DOMINICAL

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Muchacho mimado

Muchos lectores de este comentario semanal, aprovechando el verano, quizás estarán fuera de su ciudad o de su parroquia y no podrán leer estas líneas. Pero, quizás, esta ausencia de lectores habituales sea ocupada por otros hermanos, que vienen de fuera a visitar, durante unos días, Barcelona, y estos nuevos lectores se atreverán a coger esta sencilla hoja diocesana, tratando de ver qué dice el arzobispo a sus diocesanos. A todos vosotros, presentes ocasionalmente en nuestras comunidades, quiero dedicar también estas breves líneas, escritas con todo el afecto de padre y pastor de estas iglesias que peregrinan en Barcelona. Creyentes o no, os saludo con mucha alegría y con todo afecto en el Señor.

Leí hace unos días una historia que me dio mucho que pensar. La escribió un hermano obispo de Canadá (Jean Guy Hamelin, *Le silence m'a dit.*, Edit. Anne Sigier, 1993; pág. 25-

27) y le había sucedido a él mismo: «Iba este obispo —Mons. Jean Guy Hamelin— en el tren. Se le acerca un hombre joven y le dice: “¿Puedo sentarme a su lado? Mire, señor cura, acabo de salir de la cárcel y la verdad es que ando un poco perdido. Al verle, me ha dado un vuelco el corazón y aquí me tiene. Me llamo R... Quizás conozca a mi tío M...” El obispo conocía perfectamente a su tío.

»Y R. empezó a contar su historia personal. Tenía 25 años. Le contó cómo se enroló en una *pandilla de amiguetes* que no hacían otra cosa que robar, al principio cosas de poca importancia, pero llegaron finalmente a efectuar importantes robos. Le contó cómo, un día, volviendo de la prisión, recibió un golpe emocional muy fuerte: su compañera lo echó de casa. Le describió también el ambiente que encontró dentro de la cárcel y cómo allí aprendió a la perfección *el arte de robar*. De pronto, con voz

baja y muy triste le dijo: “Señor cura, soy hijo único. Mis padres no me negaron nunca nada. Me mimaron demasiado. No les deseo nada malo, pero... no lo hicieron bien conmigo.”

»Siete años después, en una gran ciudad, murió asesinado un trabajador. El asesino entró a robar en el taller. Tenía 32 años y se llamaba R... El hijo único que el Sr. Obispo encontró en el tren.»

Queridos lectores, en este tiempo de verano en el que el día es más largo y queda tiempo para muchas cosas, no estaría nada mal que pudieseis sacar un poco de tiempo para reflexionar un poco y ver cómo educáis, o mejor, cómo educamos a los niños, a los adolescentes, a los jóvenes.

Educar no es darles todo lo que piden y desean; educar es ayudarles a sacar todos los valores que llevan dentro, como seres humanos que

son, creados por un Dios que siempre es amor que se da; que hizo al hombre y a la mujer *muy buenos*, personas que llevan la impronta del Creador, su imagen y semejanza, llenos de dignidad y de belleza. No hay nadie que no lleve dentro preciosos tesoros humanos que sacar, que educar. Ayudarles a sacar, a dar forma a esos valores que ya llevan y enseñarles a ponerlos al servicio de los demás, en esto consiste la hermosa, paciente e imprescindible tarea de educar. No podemos criar seres ensimismados, egoístas, que tienen de todo y nunca tienen bastante, sino hombres y mujeres capaces de ser adultos, capaces de ofrecer y de aceptar, capaces de valorar a los otros y de compartir.

Educar es también, pues, saber negarles cosas, enseñarles a renunciar, a dilatar en el tiempo la consecución de sus deseos, para aprender a amar más, a amar mejor. Sólo así les preparamos para ser felices y para encajar, con entereza, las dificultades de la vida.

Feliz descanso a todos.